

Mátyásfüldi Ágota: A miskolci adventi villamos dala

(5-11 éveseknek)

Tavasszal, a nyáridőben, őszi levélhullás alatt
egyszerű vilinger vagyok, sok késő utánam szalad.

Ám ha eljön a november, különleges ruhát kapok,
áhítattal a szemükben bámulnak a kicsik, nagyok.

Nevem titok, nem tudhatod, számom van csak, kétszázkettő,
ott van a halántékomon, látja postás, bérszámfejtő,
még az iskolások is kiböngészik a megállóban:
„Kettő-nulla-kettő!”, mondják, érkezőben, távozóban.

Homlokomon egy nagy egyes, ez mutatja, merre járok,
Beutazom Miskolc szívét, megnézem Felső-Majláthot.
Az az egyik végállomás, ott fordulok vissza szépen
és indulok új utamra a fülpirosító télben.

A másik végállomáson ide-oda fut sok mozdony,
Bár ők is sínen szaladnak, irigylik az én „jó dolgom”:
- Ej, de nagyra tartod magad! Mindenki veled utazna!
Csak mert mézeskalácsos vagy! Hű, de menő! Asztapaszta!

Pedig az Adventi csilli-villamosnak más a dolga:
Ember-lelkeket kell díszbe öltöztetni karácsonyra.
Ha felszállnak rám, felejtsek a gondokat, árcímkéket;
Adják át magukat végre az Ünnepek szellemének.